
[2005-1-RE](#)

CAUSA 2005-1-RE

Número de registre 10-2005. Recurs d'empara

AUTE DEL 24 DE FEBRER DEL 2005

BOPA núm. 16, del 3 de març del 2005

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 7 de gener del 2005 per la representació processal del Sr. Konstantinos Ntasios, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 26 de maig del 2004, dictada pel Tribunal Unipersonal de la Batllia, i contra la sentència del 25 de novembre del 2004 i l'aute del 22 de desembre del 2004, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la lesió del dret a la jurisdicció i que anul·li les resolucions objecte de recurs "reposant a la part recurrent en la plenitud del seu dret mitjançant l'adopció de les mesures necessàries";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 19 de gener del 2005;

Havent escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Philippe Ardant.

Antecedents

Primer

La Sra. Mercè Sansa Reñé va presentar una demanda de desnonament i reclamació de quantitat contra el Sr. Konstantinos Ntasios, al qual li havia cedit en arrendament un local comercial.

Segon

Mitjançant sentència del 26 de maig del 2004, la Secció Civil del Tribunal Unipersonal de la Batllia va

estimar la demanda de la Sra. Mercè Sansa Reñé i va condemnar el Sr. Konstantinos Ntasios a deixar el local comercial esmentat lliure i expedit i a pagar els imports corresponents, en concepte d'ocupació indeguda i de les costes del procediment.

Tercer

La representació processal del Sr. Konstantinos Ntasios va interposar un recurs d'apel·lació contra la sentència esmentada. Mitjançant sentència del 25 de novembre del 2004, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va desestimar el recurs d'apel·lació, va confirmar la sentència apel·lada i va imposar al Sr. Konstantinos Ntasios les costes del recurs.

Quart

La representació processal del Sr. Konstantinos Ntasios va presentar un incident de nul·litat d'actuacions contra la sentència del 25 de novembre del 2004 esmentada perquè va considerar que vulnerava el dret fonamental a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, ja que la sentència objecte de recurs era incongruent perquè no s'havia pronunciat sobre dos dels motius del recurs d'apel·lació.

Cinquè

El 22 de desembre del 2004, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions perquè considerava que la sentència objecte de recurs havia donat resposta completa a tot el que havia al·legat el recurrent, sense cap incongruència.

Sisè

El 7 de gener del 2005, la representació processal del Sr. Konstantinos Ntasios va presentar un recurs d'empara per vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

En el seu escrit, la part recurrent al·legava que la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia havia incorregut en incongruència omissiva perquè no s'havia pronunciat sobre dues al·legacions d'aquesta part. En primer lloc, no es va pronunciar sobre la comunicació de la part agent en relació amb la data de la darrera pròrroga, 29 de novembre del 2002, data de la qual després es va desdir. Segons el parer de la part recurrent, aquest fet no es pot considerar un error material "ja que el que diu la carta no es pot modificar, i si la part adversa ho va dir ara no pot pretendre el contrari, ja que ningú pot anar contra els seus propis actes."

En segon lloc, la Sala Civil tampoc no es va pronunciar sobre el fet que el Sr. Konstantinos Ntasios es mantingués en el local perquè va considerar que el contracte d'arrendament era vigent fins al 29 de novembre del 2004 i per tant no l'estava ocupant de manera indeguda.

Per acabar, la representació processal del Sr. Konstantinos Ntasios demanava al Tribunal Constitucional que atorgués l'empara sol·licitada, que declarés la lesió del dret a la jurisdicció i que anul·lés les resolucions objecte de recurs "reposant a la part recurrent en la plenitud del seu dret mitjançant l'adopció de les mesures necessàries."

Setè

El 19 de gener del 2005, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe en què considerava que

només calia examinar les resolucions objecte de recurs per comprovar que havien donat resposta congruent i raonada a totes les pretensions integrades en el petitum i a aquest efecte reproduïa els fonaments de dret I i II de la sentència de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

I recordava que el recurs d'empara no pot transformar-se de cap manera, a menys de desnaturalitzar-lo, en un recurs de cassació destinat a revisar la interpretació i l'aplicació del dret efectuada pels tribunals ordinaris. I després de citar la jurisprudència del Tribunal Constitucional sobre aquest punt, el Ministeri Fiscal considera que el "Fonament de la pretensió del recurs d'empara que invoca una incongruència omissiva, manca de qualsevol suport processal en la via del recurs d'empara ja que la resolució impugnada dóna resposta suficientment raonada al contingut del petitum formulat per la part recurrent."

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licitava la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2005-1-RE per manca de contingut constitucional en la pretensió formulada, de conformitat amb el que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonament jurídic únic

El Sr. Konstantinos Ntasios va presentar un recurs d'empara contra la sentència del 25 de novembre i l'aute del 22 de desembre del 2004, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, que confirmaven la resolució de l'arrendament del local comercial objecte de litigi. Aquestes decisions condemnaven, al mateix temps, el Sr. Konstantinos Ntasios a deixar el local comercial esmentat lliure i expedit i a pagar els imports corresponents, en concepte d'ocupació indeguda i de les costes del procediment.

El recurrent considera que aquestes decisions vulneren l'article 10 de la Constitució perquè el Tribunal Superior de Justícia no s'hauria pronunciat sobre totes les peticions esgrimides pel recurrent. Per tant, segons el seu parer, aquestes decisions són incongruents per omissió i lesionen el seu dret a la jurisdicció.

En primer lloc, el Tribunal Superior de Justícia no s'hauria pronunciat sobre un primer punt, plantejat pel recurrent en el seu recurs d'apel·lació, relatiu a la darrera data de la pròrroga de l'arrendament objecte del litigi. El recurrent afirma que aquesta data era la del 29 de novembre del 2002 i no la del 29 de novembre del 2001, com sosté l'arrendador, la qual cosa tenia per efecte, d'acord amb la legislació en vigor, de mantenir el contracte d'arrendament fins al 29 de novembre del 2004.

En segon lloc, el Tribunal Superior de Justícia hauria omès de respondre, tal com li demanava el recurrent, en relació amb l'absència del caràcter degut o indegut de la seva ocupació del local fins a la data del 29 de novembre del 2004, data fins la qual ell es considerava l'arrendatari del local.

De la lectura acurada de les decisions objecte de recurs del Tribunal Superior de Justícia, no es desprèn cap incongruència omissiva.

Efectivament, el Tribunal Superior de Justícia va examinar, tal com li demanava el recurrent, la darrera pròrroga de l'arrendament consentida per l'arrendador, i va fixar a aquest efecte la data del 29 de novembre del 2001, perquè va considerar que la menció del 29 de novembre del 2002 efectuada per carta de l'arrendador era "un simple i intranscendent error, una confusió que no s'havia de tenir en compte". D'una banda, el Tribunal responia al greuge plantejat pel recurrent i, d'altra banda, la seva apreciació sobirana no és de naturalesa a ser discutida davant el Tribunal Constitucional.

Per consegüent, en un segon terme, el Tribunal Superior de Justícia va decidir que l'arrendament havia de considerar-se com a resolt des del 29 de novembre del 2003, per tant, el Sr. Konstantinos Ntasios ocupava des d'aquell moment el local de manera indeguda i podia justament ser condemnat a deixar el local lliure i expedit, a pagar els lloguers deguts i a pagar les costes judicials. El Tribunal Superior de Justícia també es va pronunciar, per tant, sobre aquest punt.

En conclusió, en l'absència de qualsevol incongruència per omissió, aquesta causa manca de contingut constitucional i el recurs d'empara presentat per la representació processal del Sr. Konstantinos Ntasios ha de ser declarat inadmès a tràmit.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2005-1-RE, interposat per la representació processal del Sr. Konstantinos Ntasios, contra la sentència del 26 de maig del 2004, dictada pel Tribunal Unipersonal de la Batllia, i contra la sentència del 25 de novembre del 2004 i l'aute del 22 de desembre del 2004, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 24 de febrer del 2005.

Philippe Ardant

Miguel Ángel Aparicio Pérez

President

Vicepresident

Didier Maus

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat

Magistrat